

POTHVAT NOVINARKE I REDATELJICE

UŠLI U DRŽAVNI ARHIV RUSKE FEDERACIJE I OTKRILI JEDNU OD NAJBOLJIH ČUVANIH TAJNI SSSR- A Kako je Staljinov najveći trofej završio u kutiji za diskete

AUTOR: [Robert Bajruši](#) OBJAVLJENO: 02.09.2019. u 14:13

Dočekali smo i taj dan, 4. travnja 2016. Prošlo je 17 sati i čekanje se na kraju isplatilo. Pred našim očima, otvorena je kutija od tvrdog kartona. Tu je unutra, tako malen, pažljivo sačuvan u kutijici. Gledajući izbliza, mala škrinja silno nalikuje na kutiju za diskete. Zapravo to i jest.

Dio Hitlerove lubanje sačuvan je u kutiji za diskete! Budimo precizni, riječ je o fragmentu lubanje za koji ruske vlasti tvrde da pripada Hitleru. Staljinov trofej! Jedna od najbolje čuvanih tajni Sovjetskog Saveza, a zatim i postkomunističke Rusije”, s golemim uzbuđenjem komentirali su svoje otkriće francuski **Jean-Christophe Brisard i Lana (Svetlana) Parshina**, novinarka i redateljica koja je autorica poznatog filma “Svetlana about Svetlana”, dokumentarni film o Staljinovoj kćeri **Svetlani Alilujevoj** iz 2008., i “The Singer Who Fell” iz 2016. Imali su i zašto. Adolf Hitler nije ni pomišljao na to da bi mogao završiti u nekoj vitrini u Moskvi, gdje bi ga njegov ruski neprijatelj izložio poput kakvog trofeja. Ili, preciznije, da će komad njegove lubanje i zubi, završiti u Državnom arhivu Ruske Federacije. Ta je državna institucija smještena u samom središtu Moskve, u kojoj se čuva jedna od najvećih državnih arhivskih zbirki s oko 7 milijuna dokumenata, od 19. stoljeća do danas. Ali mnogi sumnjaju da se Hitler ubio.

Predmet neslaganja

Pune dvije godine, ruski vlasti su odbijale molbe koje su slali **Brisard i Lana Parshina**, koji su imali ekskluzivan zahtjev – postati prvi koji će vidjeti Hitlerove ostatke, i provjeriti je li to, uopće, lubanja i zubalo, vođe Trećeg Reicha. Jer, ta lubanja, ili ono što je od nje ostalo, opet je postala predmetom neslaganja, polemike između Rusije i dobrog dijela ostatka svijeta. Je li to Hitlerova lubanja? Laže li Rusija? Godine istraživanja, analiza, provjeravanja KGB-a i sovjetskih znanstvenika, najboljih koji postoje, i iz Moskve su uvjerali da je to Hitler.

“U svakom slučaju, službeno, to je on. ‘Službeno’, izraz nije bezazlen. To nije znanstveno, nego ‘službeno’ Hitlerova lubanja”, objasnili su svoje motive spomenuti Francuz i ruska Amerikanka, u bestseleru “Hitlerova smrt u tajnim dosjeima KGB-a”, koji uskoro TIM press objavljuje u hrvatskom izdanju.

Poput nekog mitološkog čudovišta i uznemirujuće utvare, Hitler potiče mnoge fantazije. Još od pada Berlina, 2. svibnja 1945., jedno pitanje prevladava: je li mrtav ili je pobjegao? Prema svjedočenjima preživjelih iz njegova bunkera, ubio se 30. travnja 1945. Zatim je spaljen, kako se nitko ne bi domogao njegova trupla. Prve sovjetske trupe zauzele su Führerbunker 2. svibnja 1945., a u Hitlerovim sobama pronašli su nekoliko teških ranjenika koji nisu mogli bježati. Bila su tu i tri trupla: generali Krebs i Burgdorf te šef Hitlerove tjelesne straže Franz Schädle odlučili su se na samoubojstvo. Hitleru ni traga. Večer prije toga, u službenoj poruci

koju su potpisali Joseph Goebbels i Martin Bormann i dostavili je glavnom stožeru Crvene armije, navedeno je da je Führer izvršio samoubojstvo. Staljina su o tome odmah obavijestili te je on izdao hitnu naredbu da se pronađe truplo njegova neprijatelja. Sve tajne službe kao i elitne vojne jedinice obaviještene su o novom zadatku.

Špijunski film

Ali, puno je onih koji su uvjereni da je uspio pobjeći. Neke od tih priča nalikuju na scenarij za špijunski film, poput one o podmornici U-530. Unatoč padu Trećeg Reicha, ta se podmornica odbila predati saveznicima te je 10. srpnja 1945. doplovila do argentinske obale. Možda s tajnim putnicima, glasi rasprostranjena teorija urote. No, prema ruskim arhivima nepobitna je činjenica da je počinio samoubojstvo. Prema dokumentima KGB-a koji su izašli nakon raspada SSSR-a, 13. ožujka 1970. godine KGB, odnosno tadašnji šef Jurij Andropov počeo je, uz odobrenje sovjetskog vođe Leonida Brežnjeva, operaciju "Arhiv" - uništenje ostataka Adolfa Hitlera koji su čuvani u podzemnim bunkerima u sjedištu KGB-a na Lubjanki. Prema tim dokumentima, dio posmrtnih ostataka je još 1946. godine pokopan u Magdeburgu, u Westendstrasse 36 (poslije Klausener Strasse 23). Tamo su pokopani i ostaci Josepha Goebbelsa, njegove žene i njihovo šestero djece koje su oni pobili pa počinili samoubojstvo.

Smerša 79. vojni kornus

ČURAKOV I SERUK

Goebbelsov leš je lako identificiran, jer je zbog invaliditeta imao tri centimetra kraću desnu nogu. Ali, jesu li ona druga dva pougljena leša Adolf Hitler i Eva Braun – pitanje je koje je desetljećima predstavljalo misteriju. Dana 16. lipnja 1945. NKVD SSSR-a je pod brojem 702/b Staljinu predočio kopije protokola koje je “drug Serov” poslao iz Berlina sa saslušanja određenih članova Hitlerova i Goebbelsova okruženja, a tiču se posljednjih dana Hitlerova i Goebbelsova boravka u Berlinu, kao i kopije opisa i postupaka medicinsko-forenzičkog pregleda navodnih leševa Hitlera, Goebbelsa i njihovih supruga. Još ranije, u izvještaju napisanom 5. 5. 1945. otkriva se tko je pronašao trupla jednog para. Informacija je kratka, precizna, bez ikakva tumačenja. Čak ni o identitetu tijela. “Ja, gardijski natporučnik PANASOV Aleksej Aleksandrovič, i vojnici ČURAKOV Ivan Dmitrijevič, OLEJNIK Evgenij Stepanovič i SERUK Ilija Efremovič, u gradu BERLINU, pored HITLEROVE Kancelarije Reicha, u blizini mjesta gdje su otkrivena trupla GOEBBELSA i njegove žene, pored HITLEROVA osobnog protuzračnog skloništa, otkrili smo i preuzeli dva spaljena trupla, jedno žensko, drugo muško. Otkrivena tijela bila su teško oštećena od vatre i bilo ih je nemoguće prepoznati ili identificirati bez opsežnih istraživanja. Trupla su se nalazila u krateru od eksplozije bombe, oko 3 metra od ulaza u Hitlerov bunker i bila su prekrivena zemljom. Trupla su spremljena u protuobavještajni odjel Smerša 79. vojnog korpusa”, pisalo je u spomenutom dokumentu. Od ljeta 1945., za Kremlj je Hitler bio službeno mrtav.

Tanka struktura

Međutim, prije desetak godina, sve je dodatno zakuhao Nick Bellantoni, profesor arheologije sa Sveučilišta Connecticut u Sjedinjenim Državama, koji je tvrdio da je uzeo uzorak lubanje. Taj je uzorak kosti potom analizirao u genetskom laboratoriju na svom sveučilištu. "Struktura kosti čini se vrlo tanka", opisivao je američki arheolog. "Kosti muškaraca su mnogo čvršće, a spojevi koji povezuju različite dijelove lubanje odgovaraju osobi mlađoj od četrdeset godina." Bellantoni je bio na putu da sruši scenarij ruskih vlasti. Uz pomoć analize DNK, on je dodatno ustvrdio da lubanja koja se čuva u Moskvi pripada ženskoj osobi i nema veze s Hitlerom. Zato su Jean-Christophe Brisard i Lana Parshina angažirali Philippea Charliera, proslavljenog doktora forenzičke medicine, kroz čije su ruke prošli posmrtni ostaci mnogih kraljeva kao što su Henrik IV., Luj IX. Sveti, Rikard Lavljeg Srca, te legendarni likovi poput Ivane Orleanske ili tribuna Francuske revolucije, Maximiliena Robespierrea. Charlierove studije o slučajevima na kojima je bio angažiran objavljene su u najboljim znanstvenim časopisima, a 2017. doputovao je u Moskvu.

U američkim arhivima nalazi se pet rendgenskih snimki Hitlerova lica. Na tim snimkama s kraja 1944. savršeno dobro se vide Führerova čeljust i njegovi zubi. Zahvaljujući tom povijesnom izvoru Charlier je mogao provjeriti identifikaciju zubi koje je FSB u

izvora, Charlier je mogao provesti identifikaciju zubi koje je FSB u prosincu 2016. dao na uvid, Lani Parshinoj i Brisardu. Hitler je patio od ozbiljnih problema sa zubima. Imao je mnogobrojne raširene karijese, a također, bio je podložan upalama desni i patio od halitoze (zadaha iz usta). Imao je nekoliko mostova koji su mu držali zube i unatoč liječenju, bolovi nisu prestajali. Philippe Charlier je analizirao zube na temelju fotografija i videozapisa koje su Brisard i Parshina napravili u prosincu 2016. Njegovi zaključci nisu ostavljaju mjesta sumnji: “Na zubnim i koštanim elementima vide se oštećenja od karbonizacije, rezanja, lomljenja, abrazija te gornja i donja aparatura koje se u potpunosti poklapaju s predočenim rendgenskim snimkama lica i pojedinih dijelova. Zaključak: Savršeno poklapanje između rendgenskih snimki predočenih kao intra vitam Adolfa Hitlera i predočenih zubnih elemenata.”

Rušio teorije

Ali, jedno su slike, a drugo pravi posmrtni ostaci. Zubi za koje se vjerovalo da pripadaju Adolfu Hitleru nalazili su se u sjedištu ruske tajne službe FSB, nasljednici zloglasnog KGB-a. Nakon brojnih molbi, FSB-ovci su konačno dopustili da francuski forenzičar osobno pogleda zubalo. Najviše ga je zanimala mala četvrtasta kutija s prozirnim poklopcem na kojem je pisalo na ruskom i francuskom “25 cigareta N°57, tvrtke Bostanjoglo”.

Kroz prozirni poklopac vidjela se unutrašnjost ispunjena vatom po kojoj su se nalazili razbacani ostaci ljudskog zubala. Zubalo je

kojoj su se nalazili razbacani ostaci ljudskog zubala. Zubalo je razbijeno u nekoliko dijelova. Dužnosnice FSB-a pažljivo su otvorile kutiju i izvadile četiri dijela zubala, jedan po jedan i posložile 24 zuba spojena pocrnjelim koštanim tkivom. Zubi su većinom umjetni ili obloženi zlatnim navlakama, a svega je nekoliko pravih, možda tri ili četiri, dok su ostali bili porculanski ili metalni. Zubi osobe kojoj su pripadali bili su u katastrofalnom stanju. “Evo dokaza koji ste tražili.” Prekriženih ruku, i dalje stroga pogleda, agentica FSB-a se odlučila obratiti na engleskom. “To su Hitlerovi zubi.”

Zatim se prešlo na provjeru ostatka lubanje. Nakon samo nekoliko minuta, Philippe Charlier je srušio dio teorije svoga Nicka Bellantonija. Ovaj je naime tvrdio da struktura kosti, vrlo nježna, vrlo krhka, ne odgovara muškarcu zrele dobi. “Pogrešno!” Francuz nije nimalo dvojio: “Određivanje spola na kosturu provodi se na temelju zdjelice. Na temelju lubanje, čeljusti ili bedrene kosti to je nezamislivo. Ali i u tom bi slučaju trebalo imati cijelu lubanju. Što ovdje doista nije slučaj.” A što se dobi tiče? Bellantoni je došao do zaključka da lubanja pripada osobi od dvadeset do četrdeset godina, a poznato je kako je Hitler imao 56 godina. Amerikanac je do toga došao na temelju zatvorenosti spojeva na lubanji. Ali, Charlier je i to demantirao i zaključio kako se na osnovi spojeva ne može odrediti dob, “osobito kada posjedujemo samo trećinu lubanje. To ne drži vodu”, objasnio je čuveni patolog. Pritom je pronašao tragove karbonizacije, koji su dokaz da je došlo do produljene toplinske izloženosti. Osoba je spaljena na vrlo visokoj temperaturi, a prema iskazima preživjelih iz bunkera, za spalivanje

Führera i Eve Braun upotrijebljeno je oko 200 litara benzina.

Igrom slučaja (barem se tako tvrdi u knjizi), na Charlieovim rukavicama, ostali su djelići materijala s Hitlerovih posmrtnih ostataka. Shvatio je da ima jedinstvenu priliku pokušati obaviti analizu pomoću elektronskog mikroskopa u svojem laboratoriju u Parizu.

Rezultati su bili gotovi 12. srpnja 2017. “Zdravstveno stanje njegovih zubi bilo je vrlo loše”, ustvrdio je Charlier. “Osoba je patila od parodontopatije s okolnim zubnim oštećenjima.” To se poklapa s izjavama zubara, doktora Blaschkea, koji je Amerikancima rekao da je Hitler bolovao od kronične upale desni. “Uzroci te dobro poznate bolesti različiti su”, objasnio je Philippe Charlier, “pušenje, pothranjenost, uzimanje droga, kronične infekcije usne šupljine i vegetarijanstvo”.

Poznato je da je Adolf Hitler bio vegetarijanac u posljednjim godinama života. “Često se događa da smrt neke povijesne ličnosti bude obavijena misterijem, zamišlja se da osoba nije mrtva, da je pobjegla. Klasična smrt nikome se ne sviđa, to je suviše jednostavno, suviše banalno. Forenzička medicina u svome radu treba razdvojiti istinu od laži, reći će Charlier. I na kraju slijedi nedvosmislen zaključak: “Lubanja pripada odrasloj osobi. Točka. Ali što se tiče zubi, to znam. To su Hitlerovi zubi! Sve analize koje smo proveli od početka do kraja potvrđuju da posmrtni ostaci pripadaju

Adolfu Hitleru, umrlom u Berlinu 1945.”.

Tagovi [# Drugi svjetski rat](#)

[# Adolf Hitler](#)

[# Josif Visarionovič Staljin](#)

